

Leerrede over 2 Corinthe 4: 17 en 18, uitgesproken op Woensdagavond 7-6-1950 door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 103: 7

Lezen - 2 Corinthe 4

Voorrede.

De vreze des HEEREN staat ons beschreven als te zijn het beginsel der wijsheid, en dat zij deze eigenschap heeft, dat men daardoor afwijkt van het kwaad, en liefheeft alle goed. Wat is een afwijken van het kwaad, en een liefhebben van alle goed?

Denken wij hierbij aan de rijke jongeling toen hij tot Jezus kwam, zeggende: "Goede Meester! wat zal ik doen, opdat ik het eeuwige leven beërve?" Jezus zei tot hem: "Niemand is goed, dan Eén, namelijk God." Die jongeling zag Jezus slechts als een voorbeeldig mens, een groot profeet, een machtig leraar, maar niet als God. Dat breekt Jezus af door te zeggen, dat er maar Eén goed is, namelijk: God. Dan moet de vreze des HEEREN dit zijn: dat, daar er slechts Eén goed is, namelijk God, wij gaan liefhebben wat uit God is en dat zijn: Zijn werken.

En wat is het tegenovergestelde, het afwijken van het kwaad? Wat is kwaad? Een wettisch mens maakt van de wet een reeks inzettingen, en gaat aan het optellen: dit is goed en dat is kwaad; dit mag, dat mag niet, enz. Maar de vreze des HEEREN leert wat anders. Die leert, wat niet uit God is, tot zelfs het beste, dat deugt niet. En naarmate de vreze des HEEREN werkt, is alles buiten God de dood, en roept alles ons hier toe: het is hier niet, het is hier niet! Dat is de vrucht van de vreze des HEEREN.

Tussen de ware vreze des HEEREN, ook wel genoemd: de kinderlijke vreze, en de slaafse vrees is er een groot onderscheid. Want slaafse vrees is, dat ik het kwaad wel lief heb; dat ik het niet doe is maar uit vrees voor de klappen, voor de straf, de hel die er op bedreigd is. Maar de kinderlijke vreze, de ware vreze des HEEREN, verwerpt wat niet uit God is, en heeft lief wat uit God is. Dan wordt dat gezocht.

Zien wij dus wel, van welk een enorme waarde de vreze des HEEREN is. Geen wonder dat wij in Psalm 111 er van lezen: "Allen, die ze doen, hebben goed verstand. Zijn lof - wordt er nog bijgevoegd - bestaat tot in der eeuwigheid." De vreze des HEEREN wordt door Hemzelf in het hart neergelegd, die groeit niet op onze eigen akker.

Ook moeten wij de vreze des HEEREN - die dus in het hart is neergelegd - gaan onderscheiden van verstandelijke overreding, uit kracht van opvoeding en dergelijke. Want het is wel prijzenswaardig als men een goede, rechte belijdenis heeft, en een recht, goed, historisch geloof, máár ... als het er op aankomt, raakt het de zaak niet waarover het gaat.

Een historisch geloof is wel goed, maar niet genóég, want wij hebben zaligmakend geloof nodig. En er is geen zaligmakend geloof buiten de vreze des HEEREN. Het zaligmakend geloof stelt de van God verordeneerde Middelaar tot Middelpunt van het verlangen, tot Trooster van het verontrust gemoed. Dáárheen trekt heel het hart: naar God!

Dat doet het verstand niet, noch opvoeding noch belijdenis. Want, als God het niet verhoedt, kan men met belijdenis ik weet niet hóe oud worden - zelfs nog wel in vermeende gegrondheid voor de eeuwigheid - waardoor men jaren in valse rust kan doorbrengen! Die zaken zijn dus ernstig, maar het is niet anders. O! hòe behoeven wij dan de vreze des HEEREN waardoor wij van het kwaad afwijken en liefhebben alle goed, dus wat uit God is.

In hetgeen wij zongen, vinden wij de zorg Gods over degenen die Hem vrezen, onder het beeld van een vader of moeder die niet zó nauw acht kunnen slaan op hun kinderen als die aanbiddelijke, hoge God het doet op degenen die Hem vrezen. Al is er nòg zo'n liefhebbende vader of moeder die hun kinderen ten hoogste liefhebben (laten wij het zo zeggen: met een

volkómen hart), maar zij kunnen hun ogen niet bij dagen en nachten op hun kinderen houden. En hoveel gelegenheden zijn er niet, dat men zegt: "Je moet het overgeven." Wat kunnen wij in zulke omstandigheden anders doen dan het Gode opdragen?

Valt het niet voor, en is het soms in ons leven ook niet voorgekomen, dat wij, terwijl vader en moeder nergens van af wisten, in het grootste gevaar waren - hetzij met verkeersomstandigheden op de weg of anderszins door bijvoorbeeld in het water terecht te komen - en dat God, tegen Wie wij gezondigd hebben, Zijn alziend oog in bewaring over ons liet gaan en ons te bekwamer tijd hulp toeschikte?! Zó bewijst Hij Zich aan al Zijn schepselen, maar Hij wil dat in het bijzonder doen aan degenen die Hem vrezen.

Dat wil Hij op zulk een wijze doen, dat, al wedervaren hier zowel de rechtvaardigen als de goddelozen enerlei lot, zij nochtans in de uitkomst belijden, óók in die van tegenspoeden:

Heilig zijn, o God, Uw wegen;
Niemand spreek' Uw hoogheid tegen; ...

en Zijn Majesteit huldigen, Die goed en goeddoende is uit de hoge hemel. Dat toch een ieder van ons bij zich had: "Mag ik U vrezen? Mag dat toch bij mij de grootste schat zijn?" Want dan zal die God wel zorgdragen, voor de tijd en voor de eeuwigheid, naar ziel en lichaam.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in het ons zo-even gelezen 4e hoofdstuk van Paulus' tweede zendbrief aan die van Korinthe, nader de twee laatste verzen, waar Gods Woord aldus luidt:

17. *Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt ons een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid;*
18. *Dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen die men niet ziet; want de dingen, die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig.*

Laten wij vooraf nog zingen uit Psalm 85: 3,

Merk op, mijn ziel, wat antwoord God u geeft; ...

Leerrede.

Uit het ons zo-even gelezen hoofdstuk, waarin onze tekstwoorden voorkomen, hebben wij kunnen verstaan, dat de apostel Paulus hier spreekt over zijn ambt als dienaar, als apostel, predikende het Evangelie.

Immers, het begint met: "Daarom dewijl wij deze bediening hebben, naar de barmhartigheid, die ons geschied is, zo vertragen wij niet; maar wij hebben verworpen de bedekselen der schande, niet wandelende in arglistigheid, noch het Woord Gods vervalsende, maar door de openbaring der waarheid onszelven aangenaam makende bij alle gewetens der mensen, in de tegenwoordigheid Gods." Dan volgt uit welke grond dat is, namelijk: "Want God, Die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft, (dat van Paulus en van de Corinthiërs) om te geven verlichting der kennis der heerlijkheid Gods in het aangezicht van Jezus Christus."

Dàt genadewerk, zegt de apostel, is het werk Gods en is te vergelijken bij de schepping. Want toen heeft God door het Woord Zijner kracht, uit het niet in aanzijn geroepen: hemel, zee en aarde, met alles wat op en in dezelve is. Hij sprak: "Daar zij licht!", en toen wàs er licht; de duisternis verdween. Zo heeft God - spreekt de apostel - ook gesproken en gehandeld in herschep-

ping, daar Hij hen bestraald had met de kennis van de heerlijkheid Gods, om dóór te geven en te verkondigen de heerlijkheid van God en van Zijn werken.

Als het over hemzelf gaat, dan zegt Paulus: "Maar wij hebben deze schat in aarden vaten, opdat de uitnemendheid der kracht zij van God, en niet uit ons." Een aarden vat, een aarden pan heeft maar een klein stootje nodig om kapot te gaan. Letten wij nu wèl op de bedoeling van de apostel, daar hij hier de genade hogelijk verheft, want sprekend over zichzelf dan zegt hij: "Je moet mij maar nergens op aankijken, want dàt is het werk Gods, dat is Zijn genade, Zijn gave, dat is wat Hij mij geschonken heeft. Ik ben maar een aarden vat, méér niet: zwak, broos, nietig, ijdel, vergankelijk."

Al spreekt hij over een aarden vat of pan, er komt toch van allerlei in voor! Want hij vervolgt zijn rede met: "Als die in alles verdrukt worden. Vervolgd, nedergeworpen; altijd de doding van de Heere Jezus in het lichaam omdragende."

Bij zoveel lijden en ellende, zou je toch zeggen: "Daar moet een mens toch wel aan onderdoor gaan?" Jáá, maar ... ik heb er de helft maar van gelezen, want de apostel voegt er nog wat bij! Hij zegt: "Verdrukt, doch niet benauwd; twijfelmoedig, doch niet mismoedig; Vervolgd, doch daarin niet verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven; Altijd de doding van de Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden." Wat is nu de inhoud? Dat de genade alles dekt.

Voordat wij nu tot de woorden van onze tekst overgaan, willen wij eerst nog eens de nadruk leggen op het lijden waarvan de apostel Paulus, als kind Gods en als dienaar hier spreekt. Dat lijden noemt hij: een lijden om Jezus' wil, een lijden naar de wil van God. Ook de apostel Petrus spreekt daarvan in één van zijn brieven: "Indien iemand lijdt als een christen, die schame zich niet, maar verheerlijke God in dezen dele." Doch gelijktijdig haalt hij in diezelfde brief aan, dat er ook een ander lijden is, namelijk: "Dat niemand van u lijde als een doodslager, of dief, of kwaaddoener, of als één, die zich met eens anders doen bemoeit."

Want, als wij iets onbetamelijks hebben gedaan, en dan partij trekken voor ons "ik" om het zaakje zoeken te bedekken en te bemantelen, wat kunnen wij het daar dan kwaad mee hebben. Of, als men zich met eens anders doen bemoeit, een ander wil regeren, de les wil lezen, maar het pakt anders uit dan het onze bedoeling was, waardoor wij het eind naar ons toe krijgen en de één na de ander tégen krijgen, waar een mens dan niet doorhéén moet! Voor zulk lijden trekt God geen partij, dat moeten wij zèlf dragen. Wij hebben onszèlf daarin gebracht en moeten het ook zèlf dragen.

Dàt onderscheidt geeft dus de apostel Petrus aan: het éne is als een christen en het àndere is een christen onwaardig en niet op zijn plaats. Als wij hier spreken over een lichte verdrukking, die zeer haast voorbij gaat, dan bedoelt Paulus dus het lijden dat ons hier overkomt als christenen (daarom hebben wij ook enkele verzen uit het bovenstaande gelezen), een lijden dus naar de wil van God.

Niemand behoeft kruis, lijden of verdrukking te zoeken! Als er bij ons gaat werken - waarover wij begonnen te spreken - van de vreze Gods, dan komt dat vanzelf wel. Daar behoeft geen mens voor te zorgen, die dingen komen wel vanzelf. Immers, satan wordt genoemd een sterk gewapende, die zijn huis, zijn hof, zijn koninkrijk bewaart. Hij zoekt alles bij elkaar te houden.

Maar, als er nu Eén is - nog sterker dan satan - Die indringt om hem zijn vaten te ontroven, dan is het als vanzelfsprekend dat satan er alles aan doet om zich te weer te stellen. Daarom, waar nog maar in beginsel gewrocht wordt van de vreze des HEEREN - waardoor wij uit de innerlijke bewegingen van ons gemoed, gaan vragen naar de HEERE en naar Zijn sterkte, en er een lust in het hart gaat wonen om Zijn aangezicht geduriglijk te zoeken - daar wordt men dan al gauw gewaar dat men een driehoofdige vijand tegen krijgt.

Allereerst krijgen wij de wereld tegen. Een tweeledige wereld, zowel de vrome als de onvrome wereld. De vrome wereld krijgen wij tegen met: "Je hoeft het niet zo zwaár te nemen, want als er dat zó langs moet, dan zijn er maar weinigen die in de hemel komen!" Of: "Zou jij het dan alléén bij het rechte eind hebben, en alle andere mensen die óók ernstig zijn en zoeken, het verkéérd hebben?" Ook de onvrome, de goddeloze wereld krijgen wij tegen. Want, al spreken wij niet één woord, maar uitleven wat er van de vreze des HEEREN werkt, dan zal ons gedrag, onze handel en wandel, ons doen en laten, onze klederdracht enz., al een prediking tegen de wereld zijn, dat zij verkeerd doen. Dus díe moeten ons óók niet.

Ten andere krijgen wij onze natuur en afkomst tegen, dat genoemd wordt: ons verdorven vlees. Ledeboer zong indertijd: "Het vlees wil in geen enge band." Het wil de ruimte hebben, dat wil hier léven, genot, plezier hebben - vooruit er mee - wil niet onder de druk, niet in de knel en in benauwdheid komen, het wil niet bestraft zijn. Die natuur en afkomst is zó verdorven (iedereen kan dat weten, zelfs de kleinste kinderen), dat, zodrá er maar een vermanend woord gesproken wordt, dan werken de hersens op volle toeren om te trachten de zaak te camoufleren, te bedekken, al zijn wij er innerlijk van overtuigd dat wij fout zijn.

En in de derde plaats krijgen wij satan tegen. Wij mogen hier álles van hem doen: grote wereldlingen zijn, vloekers, drinkers, herberglopers, bioscoop- en schouwburgklanten, voetballers (christelijk of niet christelijk, dàt komt er niet op aan), maar ... één ding mogen wij niet doen en dat is: naar God vragen, Hem als het hoogste doel stellen!

Die driehoofdige vijand, satan, de wereld en ons verdorven vlees, werken samen om ons in de grootste ellende te brengen. Ik zeg dat niet om iemand af te schrikken. Maar Paulus, die wel gewéten heeft van verdrukking, noemt het: "Onze lichte verdrukking". Hij heeft het niet over zijn verdrukking, maar zegt: onze. Hoe zou dat komen? Zou dat komen omdat Paulus er als allebei zijn armen omheen slaat en zegt: dat hoort bij mij en bij u? Want, hij spreekt toch als van een gemeenschappelijk goed?

Immers, de brief is gericht aan de gemeente te Korinthe aan wie hij schrijft: "onze verdrukking", die is zowel voor mij als voor u, als te kennen gevend, dat is een gemeenschappelijk goed. Dat heeft hier de kerk, de gemeente Gods (ik zou haast zeggen) als een gave. Ja, laat ik het zó ook maar zeggen, want het is wáár, wij kunnen er niet buiten. Wij kunnen niet buiten kruis en verdrukking, want als wij dat niet hebben, dan kunnen wij het best stellen in deze wereld en vragen dan niet naar God.

Als iemand zijn verschrikkelijke staat in Adam bewust is geworden en dan geen druk, kruis en lijden heeft, waar zeilt die heen? Die is als een groot driemast-schip zonder ballast. Indertijd heb ik als schooljongen een bark in Rotterdam gezien, die met koffie uit West-Indië was gekomen, dus heel de Atlantische oceaan was over gevaren. Maar, toen zij dat schip gelost hadden - de laatste baal koffie er uit was, de zeilen opgerold waren - en er een storm kwam, viel het schip opzij.

Het kon wel met een lading uit West-Indië over de oceaan komen, maar ín de haven kon het zonder ballast niet "op eigen benen staan". Het liep nog wel goed af, want het viel met de raas door het dak van een loods waardoor het bleef drijven. Toen hebben ze er gauw ballast in gebracht en kwam het schip weer goed te liggen, maar het kòn niet zonder ballast.

Van een palmboom zegt men, dat die niet goed kan groeien als er geen grote steen in de kruin gelegd wordt. Daar Christus Zijn kerk vergelijkt bij een palmboom, acht Christus het dus ook nodig, dat Zijn kerk druk heeft.

Als Paulus, zo'n wèl onderwezen meester, spreekt over "onze" verdrukking, dan gebruikt hij dezelfde bewoording wanneer hij spreekt over "onze" Heere Jezus Christus. Zó spreekt hij over de verdrukking. Hij eigent die en zegt: "Die is van ons, die mogen wij hebben." Hiervan hebben wij al één en ander opgenoemd: "Als die in alles verdrukt worden, doch niet benauwd; twijfelmoedig, doch niet mismoedig; Vervolgd, doch niet daarin verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven; Altijd de doding van de Heere Jezus in het lichaam omdragende, opdat ook het

leven van Jezus in ons lichaam zou geopenbaard worden. Want wij, die leven, worden altijd in de dood overgegeven om Jezus' wil; opdat ook het leven van Jezus in ons sterfelijk vlees zou geopenbaard worden. Zo dan, de dood werkt wel in ons, maar het leven in ulieden."

Paulus wil hiermede zeggen: als dienaar heb ik een apart portie nodig, want als de dood in mij werkt, ben ik des te meer vatbaar om dienaar te zijn, opdat het leven in u zou werken. Dus, hier is verdrukking en kruis te over. Maar hij noemt het een: "Lichte verdrukking." Niet: "Oh, een pad dat ik heb!"

Tegenwoordig hoor je soms van "onderaardse gangen"! Nu, dan behoef je niets te vragen! Maar die bestaan dan dikwijls daaruit, dat die of gene ons wat scheef heeft aangekeken, of dat men ons niet hartelijk genoeg de hand heeft gegeven. Of, men vertelt wat, en degene tegen wie men het heeft verteld, heeft er geen geloof voor. Ook gebeurt het, dat als er soms wat op grond van Gods Woord gezegd wordt en het klopt niet met wat wij bij ons hebben, dan zit men in zak en as! Maar Paulus heeft het niet over al die wisselwasjes! Hij heeft het over kruis en lijden als een christen.

Lijden dat God ons oplegt, en dat satan toegelaten wordt ons te knellen en te drukken; wat de kerk heeft doen roepen: "Wat gewin is er in mijn bloed, in mijn nederdalen tot de groeve"? Hetgeen de kerk zelfs heeft doen zeggen: "Onze beenderen zijn verstrooid aan de mond des grafes, gelijk of iemand op de aarde iets gekloofd en verdeeld had." Eén en al kruis, druk en lijden, waardoor het ons toeschijnt alsof God ons tot een doelwit gesteld heeft en al Zijn pijlen op ons heeft aangelegd.

Eén aaneenschakeling van kruis, lijden en ellende, alsof wij voor het ongeluk zijn geschapen en net zo lang, totdat wij aan het einde zijn, en hoe zal het dan nog vallen! Ja, God kan toch niet vergeten genadig te zijn?! Anders zou ook nog die gedachte kunnen gaan werken, dat, dat ons deel zal zijn. Van Jakob lezen wij, dat hij zo'n kruis had, dat hij zei: "Al deze dingen zijn tegen mij." Alle dingen!

Hoe kon Paulus dan zeggen: "Onze lichte verdrukking"? Waaruit kon hij dat doen? Omdat hij de verdrukking niet bezag vanuit zijn eigen kant, maar van de zijde Gods. En dat was tot nut van hem persoonlijk, maar ook voor de ganse kerk en van ieder lidmaat in het bijzonder. Daarom noemt hij het een lichte verdrukking.

Waarom licht? Omdat in het zwaarste kruis, in het zwaarste lijden, voor de dag komt van de machtige hand van God en van Zijn genade. Want als wij lijden als een christen -- het loopt dan niet over allerlei flauwigheid van een mens, dat moeten wij alléén torsen, maar over de werkelijkheid dat wij in de vreze des HEEREN wandelen, Hem bedoelen, Zijn eer en het nut van onze naaste zoeken -- dan zal de genade Gods steeds openbaar worden, zodat het kruis en lijden voor ons is, als een gesuikerd kruis, vol met zoetheit. Een kruis, dat wij soms als aan het hart drukken en zeggen: "Oh zoet, zoet kruis, wàt heb je mij al niet bezorgd!" Zó is het, als wij het van de zijde Gods bezien.

Afgelopen Zondag zeiden wij van dat meisje dat op de markt te Damascus als slavin verkocht was en in het huis van Naäman, de Syriër terecht was gekomen, dat - doordat zij verenigd was met het kruis - zij een teergevoelig hart had en begaan was met het lot van een ander. Zij dacht niet: "Wàt een weg ik toch heb! En dat zit 'm nu in die lelijke Syriërs. Maar goed dat die grote generaal, Naäman, zo'n plaag heeft! Want wat hebben ze ons al een verdriet bezorgd!" Neen, hélemaal niet. Er is geen haat. Daar zij verenigd was met het kruis en zich in haar lot, Gode moest onderwerpen, komt uit die teerheid voor de dag dat zij het als een verschrikkelijk iets zag, dat er in dat huisgezin een moordend kruis was: een man die melaats was, een ten dode opgeschrevene, waardoor hij als uit de maatschappij was gebannen. Daarom zegt zij: "Och, of mijn heer ware voor het aangezicht van de profeet, die te Samaria is, dan zou hij hem van zijn

melaatsheid ontledigen." Wáár is hardheid, stugheid, vijandschap? Het is er niet. Dat zit 'm in de vereniging met het kruis, in de onderwerping aan God.

Ik zeg dat, opdat een ieder waar kruis en lijden is, de hand in eigen boezem zou steken: "Hoe sta ik tegenover mijn naaste? Heb ik open oog voor het kruis en het lijden van mijn naaste? Of heb ik zelf het zwaarste?" In de vereniging met het kruis, en in het ons Gode onderwerpen, zal de verdrukking licht gaan worden. Dan zullen wij vatbaar worden voor Zijn genade en worden wij ondersteund, ja zullen ervaren dat Hij ons draagt met ons kruis en al onze verdrukking. Dan wordt het bij uitnemendheid licht en zullen wij, in plaats van tegen God op te staan, Hem eren en onze naaste dienen.

En dat doet hier de apostel. Hij zegt: "Onze lichte verdrukking", van mij en u, dat wat God ons geeft. Wat God geeft, is goed; al is het lijden en bitterheid.

Vervolgens zegt hij: "Die zeer haast voorbijgaat." Het is dus maar een klein ogenblik. Gij zult zeggen: "Maar er zijn er toch van het volk die hun leven lang kruis en lijden gehad hebben?! Hun leven lang! En dan moet je daar zeventig of tachtig jaar worden." Ja, maar ik heb gezegd dat de apostel het hier beziet vanuit de zijde Gods.

Al zou men zeventig, tachtig, ja zelfs honderd jaar worden, maar als wij die jaren stellen tegenover een nimmer eindigende eeuwigheid, dan zijn die toch niet met elkaar te vergelijken, want die zijn dan nog minder als een druppel bij de oceaan. Aan de eeuwigheid komt nóóit een eind en wat zijn daarbij vergeleken nu honderd jaren? Het is maar een dag of tien, vergeleken bij de eeuwigheid, die spartel je allicht door, dat gaat wel. "Die zeer haast voorbijgaat."

En dat werkt ons: "Een gans zeer uitnemend gewicht der heerlijkheid." Niemand vermene dat de apostel hier bedoelt, dat er in het kruis dragen, in verdrukking lijden, enige verdienste begrepen is. Dat bedoelt de apostel niet. Hij bedoelt: wat het lijden ons aanbrengt. Want het maakt ons vatbaar voor genade, het doet ons een onderwerp zijn om op God te zien, om aan Zijn genadetroon te hangen en om aan Zijn genadedeur te zijn. Dat maakt ons vatbaar om uit de rijke volheid die er bij God en Jezus is: te ontvangen.

Telkens moet er weer plaats zijn! Rijkdom en overvloed is er genoeg bij God en Christus, maar ... is daar van nature plaats voor bij òns, zodat ons geschonken en toegepast kan worden? Neen toch? Dat doet de verdrukking! Als wij uitgeknepen worden als een citroen op een pers, dan worden wij ontledigd van al onze eigenheden, van onze menselijkheden, van onze vleselijkheid en wereldsgezindheid.

Dus ontledigd van wat bij God niet geldt, wat Hij verwerpt, opdat wij uit de verdrukking zouden voortkomen als goud dat beproefd is door het vuur. Dan wordt al het schuim er afgereinigd en gaat de smelter zijn eigen beeld zien in hetgeen hij smelt. Dan is al het "schuim" er af, en is het net goed. Het maakt ons zodanig vatbaar, dat er niets blijft zitten tussen God en onze ziel, waardoor de zegen en de weldadigheden uit Hem ons kunnen toevloeien.

Daardoor brengt het ons áán - zoals Paulus het noemt -: "Een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid." Het is geen kleinigheid! Want, daardoor gaan wij als schatten opleggen die de mot niet verteert, noch de roest verderft en die de dieven niet stelen of doorgraven. In de verdrukking gaan wij genadegaven opleggen, waarvan staat: "Zalig zijn de doden die in de Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen."

Dat zijn dan werken die hier opgelegd zijn in het geloof en gewrocht zijn onder kruis, lijden en verdrukking. Die zijn bestemd voor de hemel, die zullen medegaan. Wat van de mens, van de wereld, aards is, dat blijft hier. Maar, wat uit God is, die werken uit Hem, volgen met hen. Daarom is het, gelijk Paulus het noemt: "Een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid."

Nu komt ook het geheim voor de dag, waardoor de apostel zo is, want hij zegt: "Dewijl wij niet aanmerken de dingen, die men ziet, maar de dingen, die men niet ziet, want de dingen die men ziet, zijn tijdelijk, maar de dingen, die men niet ziet, zijn eeuwig." Zien wij nu wel, dat het is, zoals wij gesproken hebben? De apostel beziet het vanuit de zijde Gods. De dingen die men ziet zijn tijdelijk, namelijk: kruis, lijden, ellende, bitterheid, moeite, zorg, kwelling. Dat zijn dingen die wij kunnen zien, tasten, en de gedaante dezer wereld gaat voorbij.

Dat alles behoort tot het lijden van deze tegenwoordige tijd, waarvan dezelfde apostel ook zegt, dat het: "Niet te waarden is tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden." Dat doet Johannes zeggen: "Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is." Dat is dáár.

Het kruis, het lijden, hóe groot, hóe zwaar het ook moge zijn, gaat voorbij, dàt blijft níet. Dat wij het hebben, is, omdat God het nodig keurt. Want wij kúnnen niet zonder kruis, dat is onmogelijk. Als wij zonder kruis konden, dan zou God het zekerlijk niet geven. Want, denkt u eens in wat wij zongen:

Geen vader sloeg met groter mededogen
op teder kroost ooit zijn ontfermend' ogen,
dan Israels HEER op ieder, die Hem vreest.

Indien dan wij, die boos zijn, weten onze kinderen goede gaven te geven, hoeveel te meer zal die barmhartige Vader, Die in de hemelen is, goede gaven geven degenen, die ze van Hem bidden! Niemand geeft zijn kind als het om brood vraagt, een steen, noch als het om een vis zou vragen een slang, maar men geeft een kind naarmate het van node heeft, en wat tot hun welzijn is. Dat doet een ouder, die boos is. Hoeveel te meer dan die algoede, barmhartige, genaderijke God! Hij zou nooit iemand enig kruis of verdriet toeschikken, indien het voor hem niet nodig zou zijn.

Hebben wij zuur of bitter nodig, dan kunnen wij het zelfs niet afbidden. Al gaat een ieder met ons aan het mee bidden, maar als God het nodig acht, dan krijgen wij het en geen zoet. Maar, als satan ons het geringste kruis wil opleggen, en heel de wereld, vroom of onvroom, ons ellende wil bezorgen, maar God wil het niet, dan gebeurt het ook niet, dan krijgen wij het niet. Al heeft satan nòg zo'n pocha, hij krijgt het niet gedaan, dat gáát niet.

Waarom niet? Wel, omdat God de Almachtige is, en omdat Hij vol mededogen is over allen die Hem vrezen. Moeten wij zuur hebben, dan krijgen wij geen zoet, en als wij zoet nodig hebben dan krijgen wij absoluut geen zuur. Dat kunnen wij Hem gerust wel toebetrouwen.

Maar het is een hele les om, ons met ziel en lichaam, in vóór- en in tegenspoed, aan Hem toe te betrouwen, over te geven, ons op Hem te verlaten. Want onder wiens heerschappij en regering kunnen wij nu beter zijn, dan van Hem, Die onze Vader wil zijn, en Die Zijn heilig Kind Jezus voor ons in de dood gaf, opdat Hij ons in Zijn hemelhof zou kunnen ontvangen en wij eeuwig Zijn heerlijkheid zouden genieten, Zijn volmaaktheid zouden mogen kennen?

De apostel is dus zó (en wekt daartoe ook de gemeente op), om te gaan zien op wat wij tegemoet reizen. Wij worden hier gevormd in kruis, in lijden en in verdriet. Nu moeten wij niet op het kruis, het lijden en de verdrukking kijken, maar zien op wat er aan vast is, op wat het einde er van zal zijn, namelijk: om straks bij Hem te zijn. Paulus wil dus zeggen: het zien- en zinlijke laten wij vallen, daar kijken wij niet op, maar zien op hetgeen niet gezien wordt. Wat gezien wordt, is tijdelijk, wat niet gezien wordt, is eeuwig. Dàt heeft dus waarde. Het andere heeft geen waarde, dat ontvalt ons straks toch!

Gij zult zeggen: Já, daar kan gemakkelijker over gepraat worden dan zoiets te beleven. Ja, maar Paulus is zo maar geen redeneerder, die maar wat aan het praten is. Hij hééft ervaring, hij heeft daar volop beleving van. Hij wist van overvloed te hebben, hij wist van armoede en van alles en

nog wat. Maar hij had er dit van geleerd: "Ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben." Het loopt er over: ben ik Godes?

Voorts zegt hij: "Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft." Dat alles gebeurt in kruis en lijden, daarin is hij er achter gekomen, wat hij aan Christus, aan genade had. Kruis en verdrukking zijn hem niet gespaard. Zelfs, schrijft hij nog, dat er een engel des satans was, die hem met vuisten sloeg. Het gevoelen van de hervormers is, dat dit geweest zal zijn - daar hij een vurig prediker was, die overvloediger gearbeid heeft dan de anderen - dat satan hem steeds voor de voeten wierp: "En wat dééd jij vroeger? Toen was je een vervolger!"

Dat hij toen driemaal de Heere gebeden heeft, opdat hij van hem zou wijken. Dat is niet zo maar eens een gebedje geweest, maar als in arbeid, in nood aan de troon van God; als kind bij Hem. En wat was het antwoord? Was het: "Ja, Paulus, dat kruis behoef je niet te hebben?" Neen, het woord van God was: "Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht." Dat kruis werd dus niet weggenomen. Al had hij verdrukking van satan - die hem met vuisten sloeg - maar hij is er met de genade wel doorgekomen. Zo helpt de genade overal door en heeft hij ervaren: "Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht."

En nõg wordt het in zwakheid gekend - "Ik kan er niet doorheen kijken en wät moet het worden?" - die worden zó geholpen. Hij wil hen door het leven helpen, maar ook er nog eens uit. Want het is het gebod dat Christus van Zijn Vader ontvangen heeft, dat Hij, uit hetgeen Hij van de Vader verkregen heeft, niemand zou verliezen, maar hen zou bewaren ten eeuwigen leven, ja, dat Hij hen ook zou opwekken ten uiterste dage.

Dus is het Christus die hen hier bewaart en leidt, en als ons einde er is, ook ons lichaam opwekt. Dan verenigt Hij ziel en lichaam, opdat wij dan Zijn heerlijk beeld gelijkvormig zouden zijn, en Jezus Christus het Leven. Laten wij daarom op Hem zien, en op wat Hij heeft verdiend en verworven, opdat wij hier onder kruis, lijden en verdrukking gevormd worden om straks te kunnen ingaan. Dan gaan wij niet kijken op: "Oh dit", en "Oh dat", en op bitterheid, verdrukking en lijden, maar pakken op.

Laat ons dan dit avonduur besluiten met wat een zeker dichter zei:

Nu reis ik getroost onder 't heiligend kruis,
naar 't erfgoed daarboven, in 't Vaderlijk huis.
Mijn Jezus geleidt mij door de aardse woestijn,
"Gestorven voor mij!", zal mijn zwanenlied zijn.

Dat de God van alle genade ons genade schenke om het kruis gewillig, ja met vreugde, te mogen dragen en de zegeningen er van weg te dragen, naar het eeuwig welbehagen Gods des Vaders in Jezus Christus, uit genade. Amen.

Slotzang:

Psalm 131: 4

Dat Isrel op de HEER vertrouw'; ...

Zegen.

Gaat voorts heen in vrede, en ontvangt de zegen des HEEREN:

De genade van onze Heere Jezus Christus, de liefde Gods des Vaders, en de troostvolle gemeenschap des Heiligen Geestes, zij en blijve met u allen. Amen.